

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Melotriller justicier

La història. Muntanyes prop del Mont Blanc francès, ara. Julien, geòleg rodamón, torna a casa de l'ex-muller a l'assabentar-se del segrest del seu fill de 7 anys, desconfia de la policia i decideix investigar pel seu compte.

Les formes. Dia sí i altre també, el cinema hipermodern potineja amb fórmules narratives convencionals per buscar el pedigrí de l'originalitat. Sovint, la mixtura resultant descobreix les sopes d'all. El cineasta gal Christian Carion (Cambrai,

1963) juxtaposa el melodrama familiar i el thriller justicier, allò del dos en un, per explicar la deriva patològica d'un pare turmentat per la culpa i el remordiment. Així, en els primers trenta minuts, *Perdido* (*Mon garçon*, el meu nen) tafa-

neja els retrets íntims d'una parella divorciada que aparenta que ho porten bé, fins que la desaparició del fill (¿s'ha fugat o l'han segrestat?) deixa al descobert els seus traumes psicològics irresolts. En la resta del metratge, *Perdido* perd de vista la família, per centrar-se en les psicòtiques aventures del pare, convertit en justicier brutal i implacable. Aleshores, la mixtura pretén deconstruir les so-

pes d'all, vull dir el thriller justicier, refinant-lo en 'thriller d'autor'. La qual cosa obliga l'esforçat Guillaume Canet, l'irat pare, a emular les proeses físiques dels Charles Bronson i Liam Neeson, anti-herois per excel·lència quan toca prendre's la justícia per la pròpia mà. No obstant, no tot està perdut, atès que l'esplèndida fotografia d'Eric Dumont capta les inquietants foscúries de boscos amenaçadors i cases sinistres en la seva aclaparadora vulgaritat. Tampoc no és manca

l'atmosfèrica música de Laurent Perez Del Mar. Pel que respecta al pencaire Guillaume Canet, interioritza amb salvatge estoïcisme la fúria latent d'un mal pare. Amb tot, el millor del film és la seva duració: 84 minuts.

El fons. Ser pare és un ofici amb dedicació exclusiva, i si convé, amb hores extres i sense vacances.

La imatge. Julien, pal de golf en mà, deambulant pel casalot dels segrestadors.

La frase. 'Te quiero', que profereix Julien al seu fill. 'Res non verba', o com diuen els castellans, 'obras son amores y no buenas razones'.

La recomanació. Reservat per a fans de thrillers de sang i fetge amb un punt de sabor familiar.

Perdido

Christian Carion.
Intèrprets:
Guillaume Canet,
Olivier de Benoist,
Mélanie Laurent,
Mohamed
Brikat. França-
Bèlgica, 2017. 84'.
Funatic Lleida.